

Noc v knihovně

O dva týdny později vyhlásila naše školní knihovna skvělou akci – můžeme si prý přinést spacáky a přespat mezi knihami. A do jedenácti, do půlnoci si tam budeme společně číst při svíčkách. Všichni jsme se moc těšili. Na naši třídu a áčko vyšla Noc v knihovně na úterý. Uvelebili jsme se mezi regály knih hned po šesté hodině a rozložili si spací pytle, polštářky a sáčky a misky s dobrotami. Nejdřív jsme hráli hry a pak byla večeře, o kterou se postarala Lidčina maminka.

„Slíbila, že přinese namazaný chleba pro všechny,“ zvěstovala Lidka trochu otráveně. Vlastně nikdo se na ten chleba netvářil nadšeně, až na Ivoše, který, jak sám nedávno prohlásil, není v jídle vybíravý. Lidčina maminka zaklepala na dveře knihovny a strkala dovnitř ohromnou kovovou krabici na kolečkách, z které to nějak pěkně vonělo.

„Překvapení!“ prohlásila, zasmála se a odkryla víko té krabice.

„Jé, vždyť to je pizza!“ zazářily všem oči.

„Říkala jsem si, že pořád nebudu dělat ty pomazánky,“ prohodila Lidčina máma omluvně. „Myslím, že Lidce už se přejedly.“

Pustili jsme se s chutí do večere.

„Večer bude stezka odvahy,“ informoval nás pan učitel Smajlík a vypadal fakt nadšeně, takže jsme se začali opravdu těšit.

A byla. Učitelé zatáhli závěsy a celá škola se potopila do tmy. Paní knihovnice postavila ke dveřím na chodbu několik svíček a dál svítila jen malá nouzová světla, která jsou ve škole pro případ nebezpečí. Nejdřív jsme se rozdělili do dvojic a pak jsme měli projít celou školou podle šipek. A přitom na nás za každým rohem vyukovala strašidla. Vlastně učitelé.

Albert se nabídl, že půjde ve dvojici s Aničkou, která se trochu bála. Na mě vyšel Jonáš, který vždycky moc spěchá, a Ivoš zůstal za námi jako poslední s nějakým malým klukem ze sousední třídy, kterému se na stezku odvahy vůbec nechtělo. Šli jsme opatrně od jednoho malého světýlka ke druhému. Hned za rohem si pral svoje špinavé ponožky ve kbelíku s vodou vodník. Několik spolužáků už tu na něj koukalo a pochichtávalo se.

„Neměl byste mít rybník?“ zeptal se někdo.

„Měl,“ odpověděl vodník, „jenže nějak vyschl. Že vy jste mi ho o přestávkách vypili? Slyšel jsem, že se i z vyučování dovolujete, že se musíte jít napít,“ povzdechl si. Všichni se rozesmáli.

„Huůůů!“ ozvalo se za rohem. Rozběhli jsme se tam.

„Hejkal! Tady je hejkal!“ křičeli kluci, a když hejkal, což byl mimochodem převlečený náš tělocvikář, zabroukal písničku o Jožinovi z bažin a začal z legrace divoce tančit, přidali jsme se k němu.

„Tohle je nejlepší strašidelná stezka, jakou jsem kdy viděl!“ volal Marek a spolu s Ivošem zkoušeli, jestli vyskočí tak vysoko, aby dosáhli na výzdobu nad jejich hlavami. Dosáhli. A shodili ji společně dolů.

„Ááá! Vy jste ale! Proč ničíte zábavu?!“ ozvaly se hlasy kolem nich.

„Řeklo se, že se půjde po dvojících! A klidně!“ přehlušil je hromovým hlasem hejkal, vlastně pan učitel. Několik dvojic se rozběhlo vpřed, další čekaly. Všiml jsem si, jak hejkal osobně roztrhl od sebe Ivoše s Markem. Ivoše poslal dopředu a Markovi přikázal počkat spolu se zbytkem skupiny, která se tu vytvořila, a držet výzdobu nahore nad hlavou, než ji přichytí prozatím aspoň k nástěnkám.

„Co tam je? Co tam je? My chceme dál!“ výskali spolužáci. Někde vepředu se ozýval křik a děsivé zvuky.

„Zůstaňte v klidu!“ volala zezadu nějaká učitelka, jenže po hlase ji nebylo poznat a vlastně ji nebylo ani moc slyšet. Hejkal vyslal vpřed další tři dvojice.

„Dohoníme Aničku s Albertem,“ řekl jsem Jonášovi, ale než mě stačil poslechnout, děsivé jsme se lekli. Před jídelnou totiž číhal opravdický drak. Vlastně dračí mládě. Sahalo nám asi tak po pás, mělo černý ocas a křídla táhlo po zemi. Měl jsem pocit, že se mi zastavilo srdce. Až po chvíli jsem podle jeho čenichání odhalil, že je to převlečený školníkuv pes. Jen tak tam přecházel po chodbě, a navíc je cvičený, jenže když nečekaně narazíte na něco takového...

Dřepl jsem si k němu, abych si ten kostým prohlédl, když vtom se ozvalo:

„Co to děláš, ty pitomče!“ zajechel někdo před námi. Rázem jsem vyskočil a rozběhl se za roh.

„Nechte ho na pokoji, vždyť vidíte, že se vás bojí!“ řval Ivoš a jednou rukou se oháněl proti dalšímu strašidlu. Druhou strkal za sebe toho malého kluka z áčka.

„Počkej, Ivoši...“ říkal mu klidným hlasem kostlivec a snažil se jeho ruku zachytit. Malý kluk vriskal strachy a krčil se za Ivošem.

„Přestaň už, zatraceně!“ překřikl Ivoše kostlivec a povedlo se mu pevně zachytit jeho ruku. Ivoš se kolem ní otočil a vysmekl se.

„Nechte ho!“ zařval znova na kostlivce a kopnul ho pod koleno. „Tohle se nedělá, strašit někoho, kdo se bojí!“

Kostlivec se chytil za nohu a legračně poskakoval po chodbě. Ivoš zvedl ze země toho malého kluka.

„Pojď, tam už je konec!“ ukazoval mu dál do chodby, kde už zase svítila dvojice svíček.

„Nechci!“ vykřikl kluk a ohnal se po něm. „Nechte mě! Nechte mě!“ křičel, a jak sebou házel, praštil Ivoše do obličeje.

„Nechte se a uklidněte se!“ volal kostlivec, který se mezitím už zase vzpamatoval a hledal vypínač. Kolem se tlačily děti. Ivoš se kdovíproč pokusil táhnout toho kluka po chodbě, ale někdo k němu skočil a sevřel mu ruku tak, že musel prcka pustit.

„Co děláš?! Okamžitě toho nech!“ zavolala na něj přítom jedna z učitelek. Světlo na chodbách se rozsvítilo. Ivoš pustil košili toho kluka a zůstal na okamžik stát jako přimražený.

„Zase jsem to zkazil!“ vykřikl a vypadal přítom tak zoufale, až jsem se lekl. „Zase jsem všechno zkazil!“ zaúpěl a rozběhl se chodbou pryč. Přítom nevědomky odkopl dvě svíčky, které mu stály v cestě. Zalomcoval dveřmi na zahradu na konci chodby, ale ty nepovolily.

„Ustupte prosím! Až k předchozímu stanovišti, je tu málo místa!“ ozval se za mnou hromový Smajlíkův hlas, když si dělal uličku, aby mohl projít. „Hned!“

Nikdo se neodvážil neposlechnout, až na Ivoše a toho kluka, který se celý klepal. Smajlík ho postrčil k jedné z učitelek a vydal se k Ivošovi.

NECHTE HO,
VŽDYŤ SE
BOJÍ!!

